

Sygn. akt I PK 38/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa N. M.

przeciwko W. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2015 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie

z dnia 19 sierpnia 2014 r., sygn. akt VII Pa 255/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz powódki.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie z powództwa N. M. przeciwko W. B. o zapłatę oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie „art. 389⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.”, wskazując, że naruszenia przepisów prawa procesowego przez Sąd Okręgowy czynią ją w sposób oczywisty zasadną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podkreślił oczywistość zarzutów naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art.

233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 378 k.p.c. przez niezareagowanie na uchybienia Sądu Rejonowego podniesione w apelacji i nierozważenie w stopniu wystarczającym zarzutów apelacji dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych. Zdaniem skarżącego oczywiste są też zarzuty naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez sporządzenie zaskarżonego wyroku w sposób, który nie odpowiada wymogom określonym w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. W ocenie pozwanego sąd odwoławczy nie rozpatrzył również w pełni zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 129 k.p. i art. 151 k.p., art. 151⁸ k.p. oraz art. 151¹¹ k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na „art. 389⁹ § 1 pkt 3”. Nawet przyjmując, że zamiarem skarżącego było powołanie się na wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci nieważności postępowania, to zauważyć należy, że w skardze brak jest uzasadnienia wniosku w tym zakresie, a Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw dla przyjęcia, aby w sprawie zachodziła nieważność postępowania.

Natomiast przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). W sprawie brak jest jednak oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Wywody skarżącego stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Ponadto wbrew podnoszonym argumentom w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji odniósł się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów naruszenia prawa materialnego, podkreślając jednocześnie, że skarżący nie rozwinął w apelacji na czym polegać ma zarzucane naruszenie wskazanych przepisów prawa materialnego.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).